

Zala 1908.06.11. 1-2. oldal, alul

A Váldmájszter.

Írta: Halis István.

A társaság két tagja kiment az ebédlőből és a Rend nagymesteri ruhájába felöltöztette *Lajcsit*, a hat éves árvát, kit ez idő szerint Rozgonyi mama tartott.

Zöldszínű ágyterítőt akasztottak Lajcsi nyakába, fejére pedig misztikus jegyekkel tele raggatott cukorpapír-süveget nyomtak.

Salamon királyon se lehetett ilyen méltóságos öltözet, amikor Sába királynőt fogadta!

A terítő hosszú uszályát apród gyanánt a társaság két embere tartotta, kiknek egyike még főzőkanalat, másika pedig a kinevezési okmányt szorongatta kezében.

Az ebédlő ajtaja kinyílt, és Lajcsi egész kíséretével ünnepi menetben a Jáger elé vonult.

Most a Jágeret lenyomta térdre az asztaltársaság két tagja. És megkezdődött a szertartás.

Lajcsi a rend nagy csillagát a Jáger nyakába akasztotta. Ekkor következett volna Rozgonyi mama szerepe. Az uszályhordozó apródok egyike odanyújtotta a főzőkanalat Rozgonyi mamának, kinek meg kellett volna hinteni a kanállal a Jáger vállát. De Rozgonyi mama nem tette. Annyira sajnálta az ünnep hősét, hogy azt mondta: „Édes gyerelem, dehogy csúfolom ki!”

E miatt az ünnepség majdnem félbenmaradt. Szerencsére az egyik asztaltárs kezébe ragadta főzőkanalat és *jó erősen* a Jáger hátára ütött vele háromszor. Az *örnök* pedig bort loccsantott a Jáger fejére, mondván:

– Fölvatlak lovaggá, Piros-Nadrág-Rendünk szabályai szerint!

(A szenior szó magyar kifejezésén régóta törtem a fejemet. Sehogy sem tudtam illő szavat találni. A napokban aztán megajándékoz *eőri Szabó Jenő* egy 1842. esztendőre szóló pápai kalendáriummal, amelyből megtanultam, hogy a szeniornak tudták már hatvanhat év előtt a magyar nevét: örnöknek hívták.)

Az uszályhordozó másik apród kibontotta a papiros tekercset, és ezeket bömbölte:

– Mi, a Piros-Nadrág-Rend Nagymestere, adjuk tudtára urbi et orbi mindenkinek, akiket illet, hogy sárvári Jágeret kineveztük *szószátyárkodással* szerzett érdemeiért Piros-Nadrág-Rendünk lovagjának!

Ezekután térdeiről fölkelhetett a Jáger, de ki kellett jelentenie, hogy ez a *perc* életének legboldogabb *napja*. Végül pedig a következő héten áldomást kellett fizetnie, ami méltányos volt, mert ilyen kitüntetést nem kaphat semmiféle potentáttól.

Rozgonyi mama pedig az öröklött virágot mind letépte és odaadta bokkrétába kötve a Jágernek, csakhogy a megsanyargatott lovagot megvigasztalja.

Az ünnep után a jól végzett munka tudásával hozzálátott a társaság a váldmájszter nagybani élvezetéhez. Szorgalmasan kanalazgattak a tálból, s

gyakran meg kellett tölteni a máskor leveses tálnak használt nagy edényt. Nem csoda, ha csúcsos kedvvel osztak szét.

A lakoma után meglepetést szereztek a nagyasszonynak. Az isteni valdmajsztert illet megköszönni.

Éjfélkor éneklés hangzott az ablak alatt. A szerenád felkölti álmából a nagyasszonyt. Tűnődik: „Enyje kik lehetnek? Aztán kinek adják a *stendkent*? Bizonyosan a művésznőnek, a *Hofrichter Emmának!*”

Rozgonyi mama jobban figyel. Valami *németből fordított* érzelgős nótát énekelnek. Nini! Mintha ismerősök volnának a hangok!

Most a szoprán kiválik a többi hang közül. Olyan magas, mintha csak a *Vidos Jóskáé* volna. Érthetően énekl:

„Jöjj hozzám,
Jöjj hozzám,
Légy keblem hü virága!
Így talán
Eltűnik
Vérző szívem bánata!”

Majd másik nótába kezdenek. A basz-szekond fújja: („Ejnye, de nagyon hasonlít a *Vörös Bandi* hangjához!”)

„Bájos leány,
Szép rózsaszál!
Nyugtom elrablója valál.”

A tökéletlen dalok után fölcsendül ez az egészséges betyár nóta:

„Nem loptam én életemben,
Csak egy csikót Debrecenben.
Mégis rám verték a vasat,
Babám szíve majd meg hasad!”
Rozgonyi mama fölkiált örömeiben:

– Hiszen ez az én nótám! Teremtő Isten, ezek az *én édes gyerekeim!*

A nagyasszony oda áll az utcai ablakhoz és oly elragadtatással hallgatja az éneket, mint valami süldő-leány, kit először tisztelnek meg ilyennel.

Talán meg is köszönte volna, minden bevett szokás ellenére. Hanem az énekesek egyszerre eltűntek. Elvégezték a nótázást. Aztán meg mintha rendőrök lépteit hallották volna. Csáktornya, Keszthely és Tab jövődő bírái meg ...(?) ...ügyésze, nemkülönben az osztrák-magyar bank későbbi marosvásárhelyi főnöke a gimnázium rajztanítójával és az Első Magyarral együtt futásnak eredtek. Lehet, hogy én is velük szaladtam. Hiszen nem szabad magunkat elfogatni éjjeli csendháborítás közben. Micsoda megbotránkozást okozna a városban! A *nagyságos Mikos úr* bizonyosan szigorú büntetést kért volna a kapitányságnál!

– Hogyan eltűnt a gondtalan cigány vidámság!

Vele együtt eltűnt Rozgonyi mama is. – Mert amikor férjhez adta a leányokat, fölnevelte a gyerekeket, elhelyezett a tanító árvaházban néhány leányt és fiút, – akkor *betöltötte misszióját*. Eljött az ideje, hogy elköltözzék az Örök Hazába.

Rozgonyi mamát kissé bántotta, hogy nem lesz annyi pénze, mennyiért tisztességesen eltemetik.

Pedig ez az aggodás fölösleges volt!

Hiszen, ha meghalunk, mink szegények, sokkal jobban járunk, mint a gazdagok!

Mert amíg a szegények porhüvelyét a puha földbe dugják, s ott hamarjában egyesül az élő anyafölddel, addig a gazdagot leteszik egy sötét lyukba, mely fölé szikla darabot hengerítenek, nehogy a fénynek, vagy életnek valami szikrája hozzá tévedhessen.

Különben is, kiknek sohasem volt birtokuk földi életükben, mindannyian ingatlant kapunk, mihelyt elhelyeznek *a vasút jobb partján, vagy bal oldalán*. A gazdag pedig elveszti minden jószágát és szintén csupán két méter hosszúságú *örökrésszel* kell megelégednie; s ez a körülmény mérgecsigiteni fogja időtlen időig.

Tudjuk, mert vallásunk úgy tanítja, hogy a pogányok a *gyehena tüzére* vettetnek.

És mégis úgy szeretem azt hinni, hogy *Árpád* apánk, *Lehel* vezér, még a többi üstökös őseink lelkét valami módon elkerülte a büntetés!

Talán ott felejtették őket a saját hitük szerinti Paradicsomban: a *Nap mezején*! És örökkön vigadnak szerető asszonyok, gyors paripák és hűséges kutyák körében. Szolgáik pedig len az agyonütött németek.

És a mulatozó elődök bizonyosan ráismernek ivadékukra Rozgonyi mamában a másvilágra vitt fegyverről. Szinte elképzelem, hogy a roppant fényességtől ragyogó világban milyen zajos örömmel fogadják „Huj! Huj!” kiáltások közben. Tisztelőre micsoda *áldomást* rendeznek! Hogyan töltetik tele valamelyik nyomorult szolgálóval, – talán éppen az Augsturnnál elpatkolt *Konrád herceggel* – az arany kupákat valami fölséges váldmájszterrel fűszerezett itallal, mely örök vídamságot ad a magyar léleknek!

(Vége.)